

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

Pred šolo v Cajnarjih šumi, kakor da je roj. Saj je tudi! Otroci imajo odmor med poukom. Jaz vzamem črno knjižico z zlato obrezo, se prekrižam in začnem šepetati.

Čeferinova Marjančka — saj jo vsi poznate tisto radovedno, jezično Čeferinovo Marjančko — me brž vpraša: »Kaj delate?«

»Brevir molim.«

»Aha, brevir,« reče tehtno, ve pa toliko kakor prej.

Brevir, to je molitev, eno uro dolga, ki jo mora sleherni dan izmoliti duhovnik. Sestoji iz pesmi, ki jih je zložil kralj David, ki jim pravimo psalmi, iz beril iz Svetega pisma, še iz raznih drugih molitev in skoraj slednji dan se v teh molitvah bere tudi kratko življenje svetnika, čigar god praznujemo tisti dan. Prav kratke odstavčke iz teh življenj hočem tudi vam povedati, otroci, če boste poslušali. Pa tudi posnemati morate svetnike; če ste še majhni, vsaj malo! Boste?

Poslušajte torej ta otroški brevir!

Kimovec — september.

5. sept. Ko je bil sv. Lavrencij Justinijan še mlad, so ga mamile posvetne skušnjave. V tem

boju se mu prikaže lepa devica — bila je modrost božja — in mu reče: »Ljubi mladenič, kaj bi pogubljaj srce in ga nosil med svet, da bi si utešil hrepenenje! Česar iščeš — miru — najdeš samo pri meni. Meni daj svoje srce!« Ganjen ji Lavrencij poda roko.

Vse zlato je v primeri z modrostjo ničvreden pesek in srebro ima zraven nje cenó kakor blato. (Modr. 7. 9.)

*

8. sept. Rojstvo Marije Device.

Če greš za Marijo, ne zaideš; če njo prosiš, ne obupaš, če na njo misliš, se ne zmotiš; če te ona drži, ne padeš; če te ona vodi, se ne utruiš. (Sv. Bernard.)

*

12. sept. Ime Marijino.

Hudobni duhovi imajo pred nebeško kraljico Marijo tolik strah, da brž zbeže, če le zaslišijo koga izgovoriti njeno ime. (Tomaž Kempčan.)

*

Sveti Gvidon je imel tako revne starše, da ga še v šolo niso mogli pošiljati, tembolj pridno pa so ga pošiljali v cerkev poslušat besedo božjo. Kolikorkrat je prišel Gvidon iz cerkve domov, so ga spraševali, kaj si je zapomnil. Česar ni razumel, so mu sami razložili, kolikor so vedeli in znali. Ko je spolnil 14 let, mu umrjeta oče in mati. Tedaj ga vzame neki župnik za cerkovnika. Ves srečen skrbi Gvidon za lepoto hiše božje: snaži in lepša oltarje, da ni nikjer videti praška, in kakor večna luč, tako mu gori srce pred Jezusom v tabernaklju.

Nikar se ne boj, moj sin! Revno sicer živimo, pa veliko dobrega bomo imeli, ako se bomo Boga bali, se greha ogibali in delali dobro. (Tob. 4. 23.)

*

13. sept. Sv. Notburga, dekla, se je pogodila s kmetom, ki je pri njem služila, da bo smela vselej popustiti delo in se posvetiti molitvi, brž ko bo zazvonilo h Gospodovem dnevju. Neke sobote ob žetvi zasliši Notburga zvon, ki je zazvonil k nedelji. Hoče popustiti delo, toda gospodar zahteva, naj žanje na-

prej. Notburga obrne oči proti nebu in reče: »Bog naj odloči med teboj in menoj! Srp naj pokaže, ali je prava moja pogodba, da smem ob delopustu pustiti delo, ali ne.« Tedaj vrže srp kvišku. In glej, srp obvisi sam od sebe prosto v zraku. Kmet pri tej priči ukaže, popustiti delo in gre tiho s posli domov.

Šest dni delaj, sedmi dan pa je počitek, posvečen Gospodu. (II. Moz. 31. 15.)

*

14. sept. P o v i š a n j e s v. K r i ž a. Križ, ki je na njem umrl naš Gospod Jezus Kristus je poganski perzijski kralj Kosroa uropal iz prelepe cerkve na gori Kalvariji. Cesar Heraklij gre z vojsko nad Perzijane, jih premaga in zahteva, da vrnejo sv. križ Kristusov. Potem gre cesar v Jeruzalem, se obleče v cesarski sijaj in si naloži na rame križ, da bi ga nesel na goro Kalvarijo v cerkev sv. Križa. Toda čudo — ob vznožju gore ga kar zadrži neka skrivna moč in mu ne da naprej. Cesar se prestraši, prej vriskajoče in prepevajoče ljudstvo ostrmi. Tedaj reče škof Caharija cesarju: »Ti, cesar, si oblečen v cesarski sijaj, Jezus pa je bil v revno obleko; tvojo glavo venča zlata krona, Jezusovo pa trnjeva; ti greš v dragem obuvalu, Jezus je šel bos.« Tedaj sleče cesar vladarsko lepotijo in se obleče revno. In glej — brez vsakega zadržka nese Gospodov križ v cerkev in ga postavi na oltar, odkoder so ga bili uropali Perzijani. To se je zgodilo na današnji dan leta 629.

Kakor je Mozes povišal kačo v puščavi, tako mora biti povišan Sin človekov, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel vsak večno življenje. (Jan. 3. 14.)

15. sept. M a r i j a s e d e m žalosti. Stala je poleg križa Jezusovega njegova mati. Jezus se ozre na mater in na zraven stoječega učenca, ki ga je ljubil, ter reče materi: »Žena, glej, tvoj sin!« Potem pravi učencu: »Glej, tvoja mati!« (Jan. 19. 25.—27.) O bridke zamene! Za Jezusa si

prejela Janeza: služabnika za Gospoda, učenca za Učenika, sina Cebedejevega za Sina božjega, zgolj človeka za resničnega Boga! (Sv. Bernard.)

*

17. sept. Rane sv. Frančiška. Na dan povišanja sv. Križa, dve leti pred smrtjo, se je sv. Frančišek Asiški globoko zatopil v premišljevanje Jezusovega trpljenja. In videl je priti iz neba serafa s šestimi perutnicami. In seraf se je v hitrem poletu bližal sv. Frančišku, tako da je lahko razložil in jasno spoznal, da je podoben križanemu človeku. Ko je sv. Frančišek to zagledal, se je močno prestrašil in zavzel, hkrati pa sta ga navdala bolečina in veselje. Občutil je preveliko veselje nad milostnim pogledom Kristusovim; ko pa ga je videl, kako je pribit na križ, je začutil neizmerno bolečino. Ko je prikazen izginila, je pustila na njegovem mesu čudovito podobo in sled trpljenja Kristusovega: pokazali so se na rokah in na nogah sv. Frančiška znamenja žebeljev, tako kakor je videl tedaj na telesu Jezusa Kristusa križanega, ki se mu je bil pokazal v podobi serafa.

Jaz nosim znamenja Gospoda Jezusa na svojem telesu. (Gal. 6. 17.)

*

19. sept. Sv. škofa Januarija je poganski sodnik obsodil v razbeljeno peč — a plamen se ga ne dotakne; ukazal ga je razpeti na natezalnico, da so se mu izpahnili vsi udje — po kratki molitvi svetnik ozdravi; obsodil ga je pred divje zveri — leva in tigri mu krotko ležejo k nogam.

Po gadih in baziliskah boš hodil in poteptal boš leva in zmaja. (Ps. 90. 13.)

*

21. sept. Sv. Matej opisuje sam, kako je postal apostol: Jezus je zagledal pri mitnici sedeti moža, Mateja po imenu, in mu je rekel: »Hodi za menoj!« In vstal je ter šel za njim. Ko je bil pa Jezus v hiši pri mizi, glej je prišlo mnogo cestninarjev in grešnikov in so obedovali z njim in njegovimi učenci. Ko so farizeji to videli, so govorili njegovim učencem: »Zakaj je vaš učenik s cestninarji in grešniki?« Ko je Jezus to

slišal, je dejal: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni.« (Mat. IX. 9.—12.)

Jaz sem luč sveta, Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja. (Jan. 8. 12.)

*

28. sept. S v. V a c l a v, češki vojvoda, ki ga je l. 935. rodni brat Boleslav umoril z mečem na cerkvenem pragu, je bil iskren častilec velike skrivnosti presv. Rešnjega Telesa. Še ponoči, tudi v najhujši zimi, je obiskoval cerkve in pred cerkvenimi vrati molil zase in svoj narod. Sam je s svojo roko sejal pšenico za sv. hostije, jo sam žel in v snope vezal in mlel. Prav tako je sam s trt obiral grozdje in pripravljaval vino za sv. daritev. Pri sv. maši streči, mu je bilo v največje veselje in čast.

Pri večerji je Jezus vzел kruh, ga blagoslovil in razlomil, dal učencem in rekel: »Vzemite, jejte, to je moje telo.« In vzел je kelih, se zahvalil, jim ga dal in rekel: »Pijte iz njega vsi. To je moja kri nove zaveze.« (Mat. 26.—28.)

*

30. sept. S v. H i e r o n i m, Dalmatinec, cerkveni učenik, se je silno pokoril za prestopke mladih let. Vedno mu je plavala podoba sodbe pred očmi. »Kolikorkrat se spominjam tega dneva,« tako pravi, »se tresem po vsem životu; naj jem ali pijem

ali kaj drugega delam, vedno se mi dozdeva, da mi doni strahovita tromba na ušesa: Vstanite, mrtvi, in pridite k sodbi!«

V vseh svojih delih se spominjaj svojih poslednjih reči in vekomaj ne boš grešil. (Sir. 7. 40.)